

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

**Chủ Đề 452: Cho Nên Chữ “Văn” (Nghe) Trong “Nghe Nói Kinh Đây”,
Không Phải Là Cái Nghe Hời Hợt, Mà Chính Là “Văn Tuệ” Vậy**

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 039)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cho nên chữ “văn” (nghe) trong câu “Nghe nói kinh đây”, không phải là cái nghe hời hợt, mà chính là “Văn tuệ” vậy.】

Nhất định phải chăm chú nghe, phải nghe cho thật kỹ, nếu bạn không chăm chú nghe thật kỹ thì rất khó được thọ dụng. Trước đây khi Thầy Lý dạy dỗ đám học trò chúng tôi, cụ thường hay nói rằng: “Tôi giảng kinh, tất cả các vị đều đang ngồi nghe”. Phía trước chúng tôi có một hàng ghế dành cho những học viên học giảng kinh ngồi, khoảng hơn hai mươi người, chúng tôi ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Thầy nói: “Những người học giảng kinh các vị, có thể nghe lọt tai được bốn phần, năm phần, có thể nghe được nhiều như vậy. Còn những thính giả ngồi ở hàng ghế phía sau, đại khái chỉ có thể nghe được một phần, hai phần, vì sao vậy? Vì họ không chú ý. Rất nhiều người không phải đến để nghe kinh, họ đến đạo tràng này ngồi một lát để có công đức, họ đến để tu công đức, đến để trang nghiêm đạo tràng, việc này thì có công đức. Họ vì tu công đức mà đến, chứ không phải đến để nghe kinh”. Ở Đài Loan có rất nhiều người như vậy, quả thật là như vậy, họ đến là để tu phước, đến trang nghiêm đạo tràng, đến tu phước. Sau khi giảng kinh xong đi ra đến cửa, hỏi họ: “Hôm nay nghe được những gì?”, họ trả lời: “Không biết, hoàn toàn không biết”. Như vậy là một phần cũng chẳng nghe lọt vào tai.

Còn những người học giảng kinh kia, vì sao có thể nghe được bốn phần, năm phần? Bởi vì ngày mai họ phải “phúc giảng” (giảng lại), nếu họ không nghe kỹ, ngày mai họ sẽ không giảng ra được. Thầy giáo gọi lên phúc giảng là bằng cách bốc thăm, không biết là sẽ đến lượt ai, nên mỗi người đều phải nghe thật chăm chú, mỗi người đều phải nghiêm túc chuẩn bị, sợ đến lúc đó lại giảng không ra lời. Cho nên trước đây trong cửa Phật chúng ta, các tự viện từng lâm

bồi dưỡng nhân tài giảng kinh, không hề mở lớp Phật học nào cả, không có sự chỉ đạo đặc biệt nào, không có đâu. Mà chính là trong số những thánh giả, chọn ra người thông minh, trí nhớ tốt, chịu phát tâm giảng kinh, ăn nói lưu loát, Lão hòa thượng sẽ tuyển chọn người đó ra để phúc giảng, là được huấn luyện ra như vậy đó, không có dạy dỗ đặc biệt đâu. Thế nên gọi là tập giảng các buổi nhỏ (tiểu tọa), giảng lại ở các buổi nhỏ. Việc giảng lại này, nếu có thể đem những gì Lão hòa thượng giảng mà giảng lại được một nửa, người này liền có thể thành tựu, liền có thể đào tạo được rồi. Ví dụ Lão hòa thượng giảng một tiếng đồng hồ, họ có thể giảng lại nửa tiếng, họ có năng lực này, chứ vị phải biết, điều này rất không đơn giản. Ngày thứ nhất vừa nghe xong, ngày thứ hai họ đã phải giảng lại, có muốn ghi chép lại hay soạn bản thảo cũng không kịp đâu, tuyệt đối là không kịp. Hơn nữa khi nghe chỉ được nghe một lần, không có lần thứ hai. Bây giờ có máy ghi âm có thể nghe đi nghe lại nhiều lần, thời đó không có, nhất định phải nghe cho thật chú ý, nghe sót mất một câu, bạn muốn thỉnh Lão hòa thượng giảng lại lần nữa, là chuyện không thể nào, tuyệt đối không giảng lại cho bạn. Phương pháp giảng dạy của Thầy Lý đối với chúng tôi chính là như vậy. Thầy giảng kinh mà có đoạn nào nghe không rõ, “Nghe không rõ sao, qua đây”, qua đây là bị ăn đòn rồi. Đánh xong cũng không giảng lại cho nghe, vì sao đánh xong lại không giảng? Nếu đánh xong mà giảng lại cho bạn, thì thầy cho rằng làm như vậy bạn sẽ chẳng sợ gì, cùng lắm bị đánh một trận là lại được nghe; đánh xong không giảng thì bạn rốt cuộc sẽ không được nghe. Đây chính là ép bạn bắt buộc phải nghe cho thật chăm chú, dụng ý của Thầy là ở chỗ này. Phải dồn hết tâm trí, tập trung tinh thần, một chữ không lơ, phương pháp của Thầy là ở chỗ này, cho nên được thọ dụng rất lớn.

Phật dạy bạn “đề thánh” (chăm chú lắng nghe), bạn mà không chịu nghiêm túc lắng nghe như vậy, thì bạn rất khó thâm giải. Cho nên những học trò được bồi dưỡng ra vào thời trước rất thực tế, nền tảng vô cùng vững chắc, không giống với người hiện nay. Người hiện nay bất luận là làm việc gì, ở bất kỳ ngành nghề nào, cũng đều không bằng được như xưa, đều làm ăn dối trá, bớt xén vật tư. Nói đến chuyện cất nhà, nhà cửa ở Tân Gia Ba xây vẫn còn khá tốt, nhà mới tốt hơn nhà cũ. Ở Mỹ thì không như vậy, vật liệu xây nhà mới ở Mỹ không bằng nhà cũ, nhà cũ là vật liệu thật đồ thật, vật liệu nhà mới thì không đáng tin cậy. Thế nên sống ở Mỹ, người thông minh sẽ mua nhà cũ để sửa sang lại, vật liệu nhà cũ tốt, gỗ dùng là gỗ tốt, gạch dùng cũng là gạch chắc chắn, vật liệu bây giờ toàn là làm dối làm ẩu. Học Phật cũng làm dối làm ẩu, học giảng

kinh cũng lại làm dối làm ầu, như thế sao có thể học cho tốt được? Vậy nên, muốn gặp được một vị thầy thực sự nghiêm khắc là điều không dễ! Thời đại hiện nay đúng như lời tiên sinh Phương Đông Mỹ đã nói, thầy chẳng ra thầy, trò chẳng ra trò, mọi người đều sống lay lắt qua ngày. Học trò không tôn trọng thầy, thầy không dám dạy học trò, bạn mà nghiêm túc dạy dỗ học trò, học trò sẽ tẩy chay bạn đi, không cần bạn nữa. Học trò không nghe lời dạy, thầy cũng đành hết cách, vì phải dựa vào nghề này để kiếm sống, đành phải làm cho qua chuyện, rất khổ tâm, ngày tháng đều không dễ chịu. Người thầy thực sự tốt, ở trong cái hoàn cảnh này, họ bị lương tâm cắn rứt, làm lỡ dở con em người ta, điều đó không phải họ cố ý, không cố ý cũng là có lỗi. Cố ý thì có tội lỗi, không cố ý là có lỗi, đó là do hết cách, học trò không chịu nghe lời, không chịu tiếp nhận. “Đế thính” vô cùng quan trọng, chính là phải nghiêm túc, phải chuyên chú, học thứ gì cũng phải chuyên tinh, điều này cực kỳ quan trọng.

Giảng đến đây là nói về việc nghe kinh. Hiện nay trên toàn thế giới, pháp sư giảng kinh đều ít đi rồi, quá ít rồi. May mà có những băng ghi âm, băng ghi hình này, có công cụ truyền thông đại chúng này; nếu không có những thứ này, Phật pháp thật sự rất có thể sẽ thất truyền trong thời đại này, không có người kế tục, mọi người sẽ không nghe được Phật pháp. Không nghe được Phật pháp, trách nhiệm thuộc về ai? Có rất nhiều người trách các pháp sư, các vị xuất gia làm pháp sư, tại sao không giảng kinh thuyết pháp; nhưng cách nhìn của tôi thì khác, tôi nói lỗi lầm này là ở tín đồ các vị, không ở pháp sư, pháp sư không có lỗi. Những tín đồ các vị, cũng giống như ăn trái cây vậy, các vị rất thích ăn, đào, mận các vị đều rất thích ăn, rất thích ăn mà không chịu trồng cây, ăn hết thì không còn gì để ăn nữa. Bạn thích ăn, bạn phải trồng cây, bạn hiểu ý nghĩa này không? Bạn thích nghe kinh, bạn phải bồi dưỡng pháp sư, bạn không bồi dưỡng pháp sư, thì còn ai giảng kinh cho các vị nghe nữa đây? Các vị nghe tôi giảng kinh là ăn đồ dọn sẵn, tôi không phải do các vị bồi dưỡng ra, các vị đang ăn đồ dọn sẵn đấy. Nếu các vị không biết bồi dưỡng, sau khi tôi đi rồi thì sẽ không còn nữa, cho nên các vị phải biết cách bồi dưỡng. Bồi dưỡng bằng phương pháp nào? Những pháp sư trẻ tuổi, hãy thỉnh họ đến giảng kinh. Mới giảng đương nhiên là giảng không tốt, thấy giảng không tốt liền quay đầu bỏ đi, đây chính là bạn không chịu bồi dưỡng pháp sư; giảng càng không tốt, càng phải đến nghe, đến ủng hộ; vị pháp sư này sẽ cảm thấy mình giảng cũng không tệ, có đông người nghe như vậy, họ mới có niềm tin, họ mới có thể tiếp tục không ngừng giảng tiếp. Càng là giảng không tốt, càng phải đến ủng hộ, càng phải đến

khuyến khích họ, bồi dưỡng pháp sư chính là trồng cây, bạn tương lai mới có trái cây mà ăn. Từ ngày mai, đạo tràng của chúng ta vào thứ 2, 4, 6, những pháp sư trẻ tuổi người Trung Quốc sẽ lên bục biểu diễn, hy vọng các vị đến trồng cây, các vị mà không trồng cây, sau này sẽ không có Phật pháp để nghe nữa. Những gì tôi nói với mọi người đều là sự thật. Tôi ở San Francisco nước Mỹ, những tín đồ ở đó tôi đều rầy la họ rất gay gắt, bởi vì đối với những người mới học giảng kinh, họ nghe một hai lần là không đến nữa, như vậy không được. Tôi ở đây giảng kinh, ngày nào các vị cũng đến, có tác dụng gì! Không có tác dụng gì, nói lời thành thật, chẳng có công đức gì. Bạn nghe tôi giảng kinh, nếu nghe đến đoạn này, bạn quả nhiên thâm giải nghĩa thú, thì bạn được lợi ích rồi. Nếu bạn nói đến đạo tràng ngồi một lát là để tu phước; tôi giảng kinh thì bạn nhất định tu không được phước, còn pháp sư trẻ giảng kinh mà bạn ngồi ở đây, vậy thì bạn đang thật sự tu phước, phước báo đó mới là lớn. Cho nên các vị phải nên hết sức khuyên nhủ những đồng tham đạo hữu mà mình quen biết, nói với họ rằng, từ ngày mai cơ hội tu phước đã đến rồi, ngàn vạn lần đừng nên bỏ lỡ.